

[Svend Aage Jensen]

afgørende problemstillinger som f.eks. fødsels-overskud, forureningsfri energi, rent vand og fødevarerforsyning.

Det er åbenbart, at iværksættelse af uddannelsesprogrammer og bistand til selv at udnytte de naturlige ressourcer på en bæredygtig måde kan være produktskabende og derved fremme samhandelen også med i-landene.

Danmark yder i øjeblikket i bistandshjælp ca. 1 pct. af nationalproduktet, og det er bemærket i vores omverden. Men det ville gungre noget mere i broen over kløften imellem Nord og Syd, såfremt vi også kunne formå de øvrige større nationer til at yde deres bidrag i samme størrelsesorden.

Et særligt kapitel udgøres af de tropiske skove, som reduceres i et tempo pr. år svarende til Danmarks størrelse. En af hovedårsagerne hertil skal søges i befolkningstilvæksten. Efter skovning anvendes jorden til dyrkning, som igen må ophøre efter få år, fordi jorden ikke egner sig til det, og så rydder man ny skov og så fremdeles, hvorefter uoprettelig forørkning afløser den tidligere tropiske frodighed. Alle er enige om, at denne fremgangsmåde må stoppe. Skoven skal fortsat udnyttes til gavn for dens befolkning, men en udnyttelse er i denne forbindelse ikke ensbetydende med rydning. Det drejer sig om skovpleje, hvor der gives skoven mulighed for regenerering. Fældet træ fra disse områder bør forarbejdes i oprindelseslandet, og salg til udlandet må kunne ske toldfrit.

I det hele taget må eksportmuligheder fra ulande til i-lande stimuleres. Men at i-landene af den grund skal indlede en økonomisk tilbagegang, mener CD er at vende tingene på hovedet. Skal ulandene nogen sinde blive selvforsørgende, kan det kun ske ved bistand fra økonomisk stærke nationer.

»Du kan ikke hjælpe de fattige ved at udrydde de rige.« Det sagde Abraham Lincoln, og det er det lys, CD ser Riokonferencen i. Uden i-landenes rigdom – økonomisk, teknologisk og videnskabeligt osv. – er der kun ringe håb om at afværge den Nord-Syd-konflikt, der lurser.

På CD's vegne skal jeg anbefale, at der stemmes for det fremsatte dagsordensforslag.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg beder kun om en kort bemærkning, fordi

jeg ikke synes, der efter denne debat skal være nogen tvivl tilbage om, at vi står over for et alvorligt CO₂-problem og altså et alvorligt drivhuseffektproblem.

Ud fra de grundsynspunkter, som CD's ordfører fremlagde i starten af indlægget, burde der heller ikke være tvivl hos CD's ordfører, for vi har jo i Folketinget fået tilsendt IPCC's rapport, og i den gennemgår de jo detaljeret – og det er altså det ypperste, der findes af videnskabsfolk på dette område – hvordan de vurderer situationen. Og hvis CD's ordfører har læst den, kan CD's ordfører ikke være i tvivl om, at der skal handles effektivt og stærkt. CD's ordfører bør heller ikke være i tvivl om, at i-landene skal nedsætte deres ressourceforbrug.

Lone Dybkjær (RV):

Det er jo en vigtig debat, vi har i dag, fordi det er en debat, der handler om vore børns fremtid. Ikke om os selv, for vi er nok døde, inden vi ser konsekvenserne af vores handlinger. Normalt ville sådan et udgangspunkt få os til at gøre noget, og vi gør da også lidt, men vi gør selvfølgelig ikke nok.

Jeg tror, en af grundene til, at vi ikke gør nok, er, at vi er tilbøjelige til at betragte miljøspørgsmålene som noget, andre skal gøre noget ved. En slags fjende, som vi måske skal bekæmpe, som vi skal værne os imod, men som primært andre skal gøre noget ved. Og det er ikke den måde, vi kan klare problemerne på. Miljøspørgsmålet er ikke en trussel; miljøspørgsmålet er en udfordring, en opgave, vi kan løse hver for sig og sammen: her i landet, i EF, i FN osv. I-landene og ulandene er bundet sammen i noget, vi kunne kalde et fælles ord, en fælles skæbne, og ordet er »mængde«: mængden af forbrug i i-landene, mængden af mennesker i udviklingslandene. Fælles-skæbner er, at det kan kun lykkes, hvis begge parter gør noget.

Som så ofte i politik drejer det sig om at vælge. Vi kan vælge at sidde truslerne overhørig, vi kan vælge at acceptere at leve med de naturmæssige, politiske, økonomiske og andre forandringer, der i givet fald vil komme som følge af vores handlinger; vi kan også vælge at tro på, at vi i det næste årtusind finder en eller anden form for teknisk løsning, der kan klare problemerne. Men vi kunne jo også vælge at